

Pas a desnivell

Sobre callar i parlar

Escric aquestes notes vuit dies abans de la seva publicació, de manera que l'actualitat (tan feïnera, tan obsessionada amb la seva taleia) m'empaita i, a vegades, m'atrapa. Així, el "Pas a desnivell" de la setmana passada, en el qual em queixava dels silencis administratius i em referia concretament al temps que s'escolava entre la planxa municipal del NO i unes possibles actituds rectificadores, va aparèixer just en el moment que l'alcalde presentava un decret destinant quaranta-set milions de pessetes per a l'ajut a la cultura catalana. Potser és una xifra modesta comparada amb la magnitud de l'objectiu, però les coses tal com siguin: el meu plany va sortir a flor amb una certa inoportunitat, i ara, el que s'escau, és felicitar el senyor Masó, tan confiadament com es pugui. En descàrrec meu, puc recalcar que el mateix senyor Masó ha dit "que una cosa és el decret i una altra el Ple", que entre ells no guarden relació. Encara hi ha divuit regidors una mica a la intempèrie, divuit boques silencioses, administratives, qui sap si fins i tot divuit boques dolgudes. Si alguna ha parlat, fins ara, valia més que ho hagués fet en uns altres termes, però això ja és una qüestió de cadascú.

Tornant al principi d'aquestes ratlles: hi ha hagut, en l'endemig, més paraules i, segons com es miri, d'esferes més altes. Dos ministres s'han dirigit al país per explicar les noves mesures econòmiques. En aparença, doncs, la meua crítica contra els silencis administratius se'm va acudir en un mal moment, queda malparada. En aparença —repeteix—, perquè és igual callar que no fer-se entendre i, en general, la gent considera que ningú no va entendre res. O gairebé, ja que cal suposar que en selectíssims nivells tècnics en devien treure l'aigua clara. El mal és que el poble quan no entén una cosa sempre es tem el pitjor, a causa de la gran quantitat de vegades que les seves pors han rebut confirmació.

Ara, avui, una setmana abans de la publicació d'aquesta nota, la premsa divulga la notícia d'una "Notable puja de preus en els mercats de Barcelona" ("La Vanguardia", 10-IV-75, pàg. 5). Per tant, encara que els ministres s'haguessin expressat clarament en exposar la política de contenció de preus, al final tampoc no ho entendríem.

I que consti que desitjo tornar-me a equivocar o que els fets em rectifiquin. Tant de bo que quan aquestes ratlles vegin la llum els preus (tan grimpadors, tan escorredissos) s'hagin deixat caçar amb la mateixa docilitat que els salaris, que són d'un natural més quiet i sembla que no tinguin tanta malfícia. ● PERE CALDERS